

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 232.484 van 8 oktober 2015
in de zaak A. 215.613/VII-39.373.**

In zake : de VZW MILIEUFRONT OMER WATTEZ
gevestigd te 9700 Oudenaarde
Kattestraat 23
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Gwijde Vermeire

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Gilles Dewulf en Steve Ronse

Tussenkommende partij :
de VZW VLAAMS ZWEEFVLIEGCENTRUM PHOENIX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Veerle Vekeman
kantoor houdend te 9500 Geraardsbergen
Pastorijstraat 19
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 7 april 2015, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 26 januari 2015 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de burgemeester van de stad Geraardsbergen van 14 november 2014, houdende afwijzing van het verzoek tot het opleggen van een bestuurlijke maatregel aan de VZW Vlaams Zweefvliegcentrum Phoenix, ongegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing wordt bevestigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Eerste auditeur Peter Provoost heeft een verslag overeenkomstig artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: algemeen procedurereglement) opgesteld.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 8 juli 2015.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 september 2015.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Gwijde Vermeire, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Gilles Dewulf, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Philippe Maerevoet, die loco advocaat Veerle Vekeman verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. In Geraardsbergen, deelgemeente Overboelare, tussen de Dender en de Veldekenslaan, wordt sinds 1969 een vliegveld geëxploiteerd. De

percelen krijgen later in het gewestplan de bestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Sinds 1996 wordt het vliegveld geëxploiteerd door de tussenkomende partij.

3.2. Met ingang van 1 mei 1999 worden vliegvelden met een landingsbaan van minder dan 1.900 meter ingedeeld als inrichtingen van klasse 2; het vliegveld van de tussenkomende partij heeft een start- en landingsbaan van ongeveer 600 meter.

Ingevolge een aanvraag van de tussenkomende partij verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Geraardsbergen op 27 december 1999 een vergunning voor een termijn van vijf jaar.

3.3. Na een aanvraag tot hernieuwing verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Geraardsbergen op 2 augustus 2005 een vergunning, inclusief een verandering, voor een termijn van twintig jaar. Na een administratief beroep wordt de vergunning op 2 februari 2006 bevestigd door de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen. Bij arrest van de Raad van State nr. 161.263 van 11 juli 2006 wordt een vordering tot schorsing verworpen wegens ontstentenis van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Bij arrest nr. 193.593 van 28 mei 2009 wordt de vergunning vernietigd.

3.4. Na dit vernietigingsarrest wordt de beroepsprocedure hernomen. Op 12 november 2009 weigert de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen de vergunning, omwille van de onverenigbaarheid met de bestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingesteld door de exploitant, wordt verworpen bij arrest van de Raad van State nr. 199.039 van 17 december 2009. Er wordt hierop geen annulatieberoep ingediend.

3.5. De tussenkomende partij, die intussen een aanvraag heeft ingediend tot het verkrijgen van een planologisch attest om te verhelpen aan de

strijdigheid van de inrichting met de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan, dient op 17 februari 2010 een nieuwe milieuvergunningsaanvraag in. Op 19 april 2010 wordt een gedeeltelijk positief planologisch attest afgeleverd.

3.6. Op 1 juni 2010 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Geraardsbergen de gevraagde vergunning.

3.7. Tegen deze beslissing worden administratieve beroepen ingediend.

3.8. Op 25 november 2010 wordt de in eerste aanleg verleende vergunning, mits enkele wijzigingen, door de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen bevestigd. Een vordering tot schorsing wordt verworpen bij arrest van de Raad van State nr. 213.762 van 9 juni 2011. Bij arrest van de Raad van State nr. 220.586 van 13 september 2012 wordt de verleende milieuvergunning vernietigd.

3.9. Inmiddels heeft de tussenkomen partij op 25 maart 2011 een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning voor “het renoveren van een bestaande bedrijfsinfrastructuur na afgifte van een planologisch attest (korte termijn behoeften)”. Op 4 juli 2011 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Geraardsbergen de gevraagde stedenbouwkundige vergunning. De verzoekende partij dient tegen die beslissing administratief beroep in. Op 13 oktober 2011 verwerpt de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen dit beroep. De verzoekende partij dient vervolgens beroep in bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, die bij arrest nr. A/2012/0270 van 4 juli 2012 de stedenbouwkundige vergunning vernietigt, omdat wordt vastgesteld “dat het planologisch attest waarop de bestreden vergunningsbeslissing gesteund is, onwettig is, in de mate dat het werd verleend op grond van de vaststelling dat voorzieningen en de infrastructuur van de inrichting ‘grotendeels’ zijn vergund”.

3.10. Op 11 oktober 2012 beslist de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen opnieuw over het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de stedenbouwkundige vergunning van 4 juli 2011. Ze verwerpt het beroep en verleent andermaal een stedenbouwkundige vergunning.

3.11. Intussen heeft de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen na het arrest van de Raad van State nr. 220.586 van 13 september 2012 de behandeling van de administratieve beroepen tegen de milieuvergunning hernomen.

3.12. Op 21 februari 2013 verleent de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen een vergunning voor een termijn van vijf jaar met het oog op herlokalisatie. Bij arrest nr. 224.600 van 10 september 2013 vernietigt de Raad van State de verleende vergunning.

Aan dit vernietigingsarrest liggen de volgende motieven ten grondslag:

“[...] In de bestreden beslissing heeft de verwerende partij uitdrukkelijk gesteld dat het planologisch attest waarvan de onwettigheid is vastgesteld bij onder meer het arrest van de Raad van State nr. 220.586 van 13 september 2012, geen rechtsgrond meer kan bieden. Zij is evenwel van oordeel dat een milieuvergunning kan worden verleend voor maximaal vijf jaar met het oog op herlokalisatie en stelt daarbij dat zulks enkel kan wanneer de inrichting stedenbouwkundig hoofdzakelijk vergund is en dat aan die voorwaarde zou zijn voldaan, omwille van de door haar op 11 oktober 2012 verleende stedenbouwkundige vergunning.

De verleende stedenbouwkundige vergunning stoelt echter op het meergenoemd als onwettelijk bestempeld planologisch attest, zodat zij bezwaarlijk daarin nog een wettelijke basis kan vinden.

[...] Overeenkomstig artikel 4.1.1, 7°, a), VCRO zijn ‘bedrijven en hun constructies slechts hoofdzakelijk vergund (...) indien de voor een normale bedrijfsvoering noodzakelijke constructies vergund of vergund geacht zijn, ook wat de functie betreft’. De start- en landingsbaan van de bij de bestreden beslissing vergunde inrichting heeft een lengte van 600 meter, waarvan slechts 400 meter stedenbouwkundig vergund is. Deze lengte is onvoldoende om bruikbaar en veilig te zijn.

De inrichting is bijgevolg niet hoofdzakelijk vergund, waardoor niet is

voldaan aan de voorwaarde van artikel 5.6.7, § 1, eerste lid, 2°, VCRO”.

3.13. Op 30 januari 2014 verleent de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen opnieuw een herlokalisatievergunning voor een termijn van vijf jaar. Die beslissing steunt op de volgende redengeving:

“De exploitant beschikt tot op heden nog steeds over de stedenbouwkundige vergunning voor het renoveren van de bestaande bedrijfsinfrastructuur van het zweefvliegveld (...). Zolang deze vergunning niet nietig wordt verklaard door de Raad voor Vergunningsbetwistingen blijft deze vergunning rechtsgeldig en dient de Deputatie hiermee rekening te houden. Aldus kan tot op heden gesteld worden dat de inrichting hoofdzakelijk vergund is”.

3.14. Bij arrest nr. A/2014/0152 van 25 februari 2014 vernietigt de Raad voor Vergunningsbetwistingen de stedenbouwkundige vergunning van 11 oktober 2012. Op 22 mei 2014 heeft de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen de stedenbouwkundige vergunning vervolgens geweigerd.

3.15. Op 18 augustus 2014 vraagt de verzoekende partij aan de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen om bestuurlijke maatregelen op te leggen aan de tussenkomen de partij, meer bepaald om de milieuvergunningsplichtige activiteiten te laten stopzetten. De verzoekende partij poneert dat door de definitieve weigering van de stedenbouwkundige vergunning de milieuvergunning is vervallen. De gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen laat op 2 september 2014 weten dat hij het verzoek heeft doorgezonden aan de burgemeester van de stad Geraardsbergen.

3.16. Bij arrest nr. 228.685 van 7 oktober 2014 vernietigt de Raad van State de milieuvergunning van 30 januari 2014. Het arrest stelt:

“[...] Het gezag van gewijsde van een vernietigingsarrest van de Raad van State strekt zich uit tot de onverbreekelijk met het dictum verbonden motieven.

[...] In zijn arrest nr. 224.600 van 10 september 2013 heeft de Raad van State geoordeeld dat ‘de verleende stedenbouwkundige vergunning stoelt (...) op het meergenoemd als onwettelijk bestempeld planologisch attest, zodat zij bezwaarlijk daarin nog een wettelijke basis kan vinden’ en dat ‘de inrichting

(...) bijgevolg niet hoofdzakelijk vergund (is), waardoor niet is voldaan aan de voorwaarde van artikel 5.6.7, §1, eerste lid, 2°, VCRO’.

Uit de aangehaalde motieven volgt dat de verwerende partij, in het kader van de herneming van de beroepsprocedure tegen de in eerste aanleg verleende milieuvergunning na het genoemde arrest nr. 224.600 van 10 september 2013, de stedenbouwkundige vergunning van 11 oktober 2012, die verleend werd op grond van een planologisch attest waarvan de onwettigheid in een arrest van de Raad van State werd vastgesteld, niet mocht betrekken bij de toepassing van artikel 5.6.7, § 1, VCRO, inzonderheid door te stellen dat de kwestieuze inrichting, rekening houdend met die stedenbouwkundige vergunning, hoofdzakelijk vergund is.

Door de stedenbouwkundige vergunning van 11 oktober 2012 toch opnieuw bij haar herbeoordeling te betrekken, zogenaamd omdat deze vergunning nog bestaat en ‘rechtsgeldig’ is, heeft de verwerende partij het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van State nr. 224.600 van 10 september 2013 geschonden”.

3.17. Na door de verzoekende partij te zijn aangemaand, beslist de burgemeester van de stad Geraardsbergen op 14 november 2014 om geen bestuurlijke maatregel op te leggen. Schriftelijk stelt hij:

“Volgens de informatie waarover we beschikken, werd na het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwisting[en] van 25 februari 2014 de bouwvergunning, die werd ingediend door het Vlaams Zweefvliegcentrum Phoenix, door de Deputatie op 22 mei 2014 geweigerd. Deze weigering heeft slechts betrekking op een gedeelte (200 m) van de start- en landingsbaan. Het zweefvliegcentrum beschikt nog over een bouwvergunning van 1969.

De Raad van State heeft via een arrest van 7 oktober 2014 het besluit van de deputatie van 30 januari 2014, waarbij in beroep aan vzw Zweefvliegcentrum Phoenix de milieuvergunning wordt verleend, vernietigd. In dat arrest wordt het verzoek tot het opleggen van voorlopige maatregelen verworpen.

Volgens de informatie die we hebben ingewonnen bij het provinciebestuur, zal de deputatie volgens de huidige planning in de loop van februari 2015 een nieuwe beslissing nemen over de milieuvergunning. Tot dan is de milieuvergunning die werd verleend door het college van burgemeester en schepenen van 1 juni 2010 van toepassing.

We wensen op dit ogenblik dan ook geen bestuurlijke maatregelen te nemen en het lopende besluitvormingsproces af te wachten”.

3.18. Tegen die beslissing stelt de verzoekende partij op 26 november 2014 beroep in bij de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw. In het beroepschrift wordt onder meer het volgende gesteld:

“[...] de Burgemeester vertrekt dus van een foute lezing van het Arrest van de Raad van State [van 7 oktober 2014]. De Raad van State heeft ondubbelzinnig gesteld dat zonder de betrokken bouwvergunning er geen verdere exploitatie mogelijk is. De Burgemeester interpreteert dit echter foutief alsof de Raad van State in dat arrest het verzoek tot het opleggen van bestuurlijke maatregelen zou verworpen hebben, quod non.

Aldus komt dit beroep er op neer, dat de milieuvergunning [...] vervalt als de bouwvergunning (definitief) is geweigerd [...]. Het opstijgen en landen met gemotoriseerde vliegtuigen en ULM's, dat tot op heden nog steeds doorgaat, vereist een milieuvergunning en deze is niet meer voorhanden en de eerder wel verleende milieuvergunning is in elk geval niet meer geldig en niet meer uitvoerbaar”.

3.19. Op 26 januari 2015 verwerpt de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw het bestuurlijk beroep.

Dit is de bestreden beslissing die in essentie als volgt is gemotiveerd:

“Overwegende dat het thans aan de deputatie van Oost-Vlaanderen is om, rekening houdend met de motivering van het arrest van de Raad van State, opnieuw te oordelen over de vergunbaarheid van de inrichting;

Overwegende dat de arresten van de Raad van State van 10 september 2013 en 7 oktober 2014 immers alleen gezag van gewijsde hebben ten aanzien van de deputatiebesluiten van respectievelijk 21 februari 2013 en 30 januari 2014 en niet ten aanzien van het collegebesluit van 1 juni 2010; dat dit laatste derhalve onverkort van toepassing blijft; dat bovendien in het arrest van de Raad van State ook geen uitspraak wordt gedaan over het verval van de milieuvergunning ingevolge de weigering van de stedenbouwkundige vergunning; dat hoe dan ook de bouwvergunning verleend in 1969 (voor een landingsbaan van 400 meter) onverkort blijft gelden en gekoppeld blijft aan de milieuvergunning verleend door het college van burgemeester en schepenen op 1 juni 2010;

Overwegende dat het derhalve niet onrechtmatig noch onredelijk is dat verwerende partij in de gegeven omstandigheden de nieuwe beslissing van de deputatie over de vergunbaarheid van de inrichting afwacht alvorens in te gaan op het verzoek tot stopzetting van de exploitatie [...]”.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. Na de kennisgeving van het auditoraatsverslag, opgesteld met toepassing van artikel 93 van het algemeen procedurereglement, heeft de verzoekende partij op 18 juni 2015 een “laatste memorie” ingediend.

Indien blijkt dat het beroep tot nietigverklaring doelloos is of dat het slechts korte debatten vereist, brengt het lid van het auditoraat daarvan, luidens artikel 93, eerste lid, van het algemeen procedurereglement, onverwijld verslag uit aan de voorzitter van de kamer belast met de zaak. Behoudens een gemotiveerd verzoekschrift en de schriftelijke opmerkingen overeenkomstig artikel 93, tweede en derde lid, van het algemeen procedurereglement, voorziet deze bepaling er niet in dat de partijen na het auditoraatsverslag nog andere procedurestukken indienen. De “laatste memorie” van de verzoekende partij wordt derhalve uit de debatten geweerd.

5. Hetzelfde geldt voor de brief van de verwerende partij van 22 juni 2015 met betrekking tot het door de verzoekende partij gevorderde bevel, alsook voor de nota van de tussenkomende partij van 27 juli 2015.

V. Onderzoek van de middelen

Uiteenzetting van het enig middel

6. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van “de kracht van gewijsde van het arrest van Uw Raad nr. 228.685 van 7 oktober 2014 en het arrest nr. 193.593 van 28 mei 2009 van Uw Raad”, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 4 en 5 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna: milieuvergunnings-decreet), van de artikelen 4.1.2.1, 4.1.3.2 en 4.1.3.3 van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake

milieuhygiëne (Vlarem II), van de artikelen 16.1.2, 2°, 16.4.2, 16.4.4, 16.4.5, 16.4.6, 16.4.7, 16.4.18 en 16.6.1 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid en van het voorzorgs-, het zorgvuldigheids-, en het rechtszekerheidsbeginsel:

“Doordat de Minister van mening blijft dat de inrichting verder kan geëxploiteerd worden, zich baserend op de milieuvergunning van het CBS van 1 juni 2010 en het nog lopende besluitvormingsproces inzake die milieuvergunning,

en doordat die milieuvergunning d.d. 1/6/2010 zelf oplegt dat de milieuvergunning definitief geweigerd is op het ogenblik dat bouwvergunning in laatste aanleg geweigerd werd hetgeen hier het geval is en in de motivatie van het betwiste besluit zelf bevestig[d] wordt door de Minister

en doordat de Minister meent dat de milieuvergunning geldig blijft voor 400 van de 600 m;

en doordat geen enkele (bestuurlijke) maatregel opgelegd wordt om te vermijden dat 200 m van de start- en landingsbaan niet gebruikt wordt.

Terwijl Uw Raad in het arrest nr. 228.685 d.d. 7 oktober 2014 geoordeeld heeft t.a.v. voorliggende inrichting dat ‘(..) 9. Aangezien voorliggend arrest, alsook de (..) vermelde definitieve weigering van de stedenbouwkundige vergunning voor de ‘renovatie van de bestaande bedrijfsinfrastructuur’, hoe dan ook leidt tot de onmogelijkheid om de betrokken inrichting verder te exploiteren, waardoor de natuurwaarden in de omgeving van het vliegveld niet langer worden bezwaard, acht de Raad van State het vooralsnog niet noodzakelijk dat de weigering van de milieuvergunning door de verwerende partij wordt vastgesteld binnen een korte termijn van twee weken. De Raad van State kan een andere mening zijn toegedaan indien de verwerende partij, ondanks de duidelijke bewoordingen van dit vernietigingsarrest, opnieuw het gezag van gewijsde zou schenden bij het nemen van een nieuwe beslissing’.

en terwijl Uw Raad in het arrest [...] nr. 193.593 van 28 mei 2009 concludeerde ‘dat het bijgevolg niet evident is dat een baan van 400 meter nog bruikbaar en veilig zou zijn’ en Uw Raad daarbij oordeelde dat een toetsing ‘ten volle’ nodig is en dus niet voor een bepaald (niet afsplitsbaar) onderdeel van de inrichting

en terwijl van een zorgvuldig handelende overheid mag/moet worden verwacht dat grondig wordt onderzocht [...] of de inrichting in overeenstemming is met de kracht van gewijsde van uitspraken van Uw Raad en in overeenstemming met de verordenende bepalingen van de vergunning waarop ze zich beroept”.

Beoordeling

7. De bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat de op 1 juni 2010 door het college van burgemeester en schepenen van de stad Geraardsbergen verleende milieuvergunning “onverkort van toepassing blijft”.

8. Overeenkomstig artikel 23, § 1, van het milieuvergunningsdecreet kan tegen elke beslissing over vergunningsaanvragen in eerste aanleg genomen door het college van burgemeester en schepenen, beroep worden ingediend bij de deputatie van de provincieraad, die uitspraak doet binnen een termijn van vier maanden na ontvangst van het beroepschrift. Eén van de wezenskenmerken van deze georganiseerde administratieve beroepsprocedure bestaat erin dat de beroepsinstantie de zaak in haar geheel opnieuw onderzoekt, zowel vanuit het oogpunt van de wettigheid als vanuit het oogpunt van de opportuniteit. Door het effectief instellen van een administratief beroep wordt de beslissingsbevoegdheid over de aanvraag van het college van burgemeester en schepenen overgedragen naar de bevoegde deputatie. Ingevolge de devolutieve werking van het administratief beroep komt deze beslissing volledig in de plaats van de beslissing waartegen het beroep is ingesteld.

Te dezen heeft het besluit van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 25 november 2010 houdende uitspraak over de administratieve beroepen ingesteld tegen de in eerste aanleg genomen beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Geraardsbergen van 1 juni 2010 meegebracht dat laatstgenoemde beslissing niet langer rechtsgevolgen sorteert.

Door de vernietiging van de beroepsbeslissing van de deputatie van 25 november 2010, bij arrest van de Raad van State nr. 220.586 van 13 september 2012 werd de deputatie teruggebracht in een positie waarin zij haar bevoegdheid, die zij tevoren onrechtmatig had uitgeoefend, opnieuw kon aanwenden met al de waarborgen die haar in staat moeten stellen die bevoegdheid,

ditmaal rechtmatig, uit te oefenen rekening houdend met het vernietigingsarrest van de Raad van State. Hetzelfde geldt uiteraard wat betreft de rechtstoestand na de vernietiging bij arrest nr. 224.600 van 10 september 2013 van de tweede beroepsbeslissing, meer bepaald het besluit van de deputatie van 21 februari 2013, en nog later, na de vernietiging bij arrest nr. 228.685 van 7 oktober 2014 van de derde beroepsbeslissing, meer bepaald het besluit van de deputatie van 30 januari 2014.

De herhaalde terugplaatsing van de deputatie in de status quo ante heeft echter op geen enkel ogenblik meegebracht dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Geraardsbergen van 1 juni 2010 terug in rechte werd hersteld en zodanig als juridische grondslag kon dienen voor de verdere exploitatie van de kwestieuze milieuvergunningsplichtige inrichting.

In arrest nr. 228.685 van 7 oktober 2014 werd overigens reeds uitdrukkelijk gewezen op de “onmogelijkheid om de betrokken inrichting verder te exploiteren” na de vernietiging van de op 30 januari 2014 verleende milieuvergunning.

9. Alleen al om voormelde redenen is de bestreden beslissing die uitvoerbare kracht toekent aan een in rechte onbestaande milieuvergunning, aangetast door een manifeste onwettigheid.

De omstandigheid dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Geraardsbergen bij besluit van 11 mei 2015 een nieuwe milieuvergunning zou hebben verleend voor de exploitatie van het zweefvliegcentrum, doet geen afbreuk aan die vaststelling.

Het middel is gegrond.

VI. Verzoek tot bevel en dwangsom

10. De verzoekende partij vordert de verwerende partij te bevelen om “binnen de twee weken na de betekening van een eventueel vernietigingsarrest [...] de inrichting stil te leggen onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag vertraging”.

Beoordeling

11. Artikel 67 van het besluit van de Vlaamse regering van 12 december 2008 tot uitvoering van titel XVI van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid bepaalt:

“In de gevallen waarin de minister beslist dat aan het verzoek gevolg moet worden gegeven, zendt het hoofd van de afdeling, bevoegd voor bestuurlijke handhaving, of zijn gemachtigde het dossier terug naar de bevoegde persoon die in eerste aanleg het verzoek heeft behandeld. Die persoon behandelt opnieuw het verzoek om bestuurlijke maatregelen”.

Voormelde bepaling verzet er zich tegen dat de minister, na de kennisgeving van het vernietigingsarrest, in de plaats van de in eerste aanleg bevoegde persoon de stopzetting van de activiteiten zou bevelen. De Raad van State mag bijgevolg niet ingaan op de vraag van de verzoekende partij.

VII. Kosten

12. In haar verzoekschrift tot nietigverklaring vraagt de verzoekende partij dat de verwerende partij zou worden veroordeeld tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding begroot op 7.100 euro. Dat initieel gevorderde bedrag wordt met een vereffeningsnota van 4 september 2015 teruggebracht tot 629,20 euro.

Er is grond om aan de verzoekende partij een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen die overeenkomt met het in de

vereffeningsnota gevorderde bedrag.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 26 januari 2015 waarbij het beroep ingesteld tegen de beslissing van de burgemeester van de stad Geraardsbergen van 14 november 2014, houdende afwijzing van het verzoek tot het opleggen van een bestuurlijke maatregel aan de VZW Vlaams Zweefvliegcentrum Phoenix, ongegrond wordt verklaard en de beroepen beslissing wordt bevestigd.

2. De Raad van State verwerpt het verzoek tot bevel en dwangsom.

3. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 629,20 euro verschuldigd aan de verzoekende partij.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht oktober tweeduizend vijftien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Peter Sourbron,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Peter Sourbron